

[Miljøministeren.]

dette. Naturligvis skal vi også se på, hvad det er for materialer vi bruger til vore veje, både til vore motorveje og til andre veje, og se på, om man kan bruge noget andet og noget, vi har mere af end det, som man måske bruger i øjeblikket.

Fru Litten Hansen spørger, om man ikke skulle have en samlet lovgivning. Jeg tror, fru Litten Hansen er klar over, at olie og gas ligger under handelsministeriet, så der er jo et ressorthproblem, men jeg mener, det må være rigtigt at holde disse to ting ude fra hinanden. Jeg vil godt sige, at der er ikke tale om nogen skrivefejl, når der tales om havbunden eller dennes undergrund. Jeg mener ikke, at der ligger tendenser i dette lovforslag til at ændre strukturen og heller ikke nogen ønsker om at kvæle de små virksomheder.

Det, der er det bærende i dette lovforslag, er, at de råstoffer, vi har i vor undergrund, bliver ikke genskabt, der kommer ikke nye. Når de er brugt, er der ikke flere. Vi ved nu noget om, at der er nogle af disse råstoffer, som kun kan holde i få årtier, og det er råstoffer, som er meget vigtige i vor bygge- og anlægsvirksomhed, hvis vi vel at mærke bruger dem på samme måde, som vi hidtil har gjort. Derfor er det en nødvendighed at få en lovgivning, der styrer dette, og også en lovgivning, der gør det muligt at forske og udvikle og tænke på, hvilke andre materialer der kan bruges i stedet for dem, der ikke er så mange af.

Jeg håber, at udvalgsarbejdet kan føre til en positiv holdning til dette efter min opfattelse meget vigtige og nødvendige og – understreger jeg endnu en gang – af erhvervslivet meget ønskede og ventede lovinitiativ.

Dohrmann (FP):

Lad os engang prøve at forudsætte, at ministerens hensigter virkelig er reelle, og med reelle mener jeg, at det virkelig er ressource-spørgsmålet, som ligger ham på sinde. Jeg går da ud fra, at det er nationale ressourcer, ministeren tænker på, at det ikke er alle mulige andre landes ressourcer også. Så forstår jeg simpelt hen ikke, at de importerede råstoffer også skal belægges med en afgift i henhold til § 32. Der står ganske vist i bemærkningerne, at det er af hensyn til erhvervet, men den tror jeg simpelt hen ikke på. Er det ikke sådan, hr. minister, at forslaget om afgift først og fremmest

skyldes, at ministeren nu vil have nogle flere penge i statskassen?

Nu har jeg været så slem ved ministeren i dag, men jeg vil da gerne give ham fuldkommen ret på ét eneste punkt. Der står i bemærkningerne til § 32, at et led i problemstillingen er, at omkring halvdelen af råstofforbruget ligger i den offentlige bygge- og anlægssektor, og at der vil være store administrative problemer med en afgift. På det område er vi fuldkommen enige. Lad os begrænse det offentlige inden for det område.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Det er da altid en fremgang, når hr. Dohrmann giver mig ret på ét punkt. Det kan da være, hvis vi fortsætter lidt endnu, at der måske kan komme noget mere i samme retning.

På det spørgsmål, hr. Dohrmann stiller mig vedrørende afgifterne, kan jeg svare, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der her er indgået en aftale om, at erhvervslivet er parat til at betale op til 10 mill. kr. i afgift for at dække de udgifter, der er ved de undersøgelser, som skal foretages, og kortlægningen af de råstoffer, der er både på sø- og landområdet. Der er altså ikke tale om en afgift til staten, men om en afgift for at undgå, at staten får for store udgifter ved denne for erhvervslivet nødvendige kortlægning af de ressourcer, der er til stede på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om fysisk planlægning. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af folketinget *Orla Møller* og *K. B. Andersen* har meddelt mig, at de på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv ikke vil kunne give møde i tinget i mindst 7 dage, hvorfor de anmoder om orlov fra og med den 8. december 1976 samt om, at stedfortræderne må blive indkaldt.